

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 5. Leto: IV.
V LJUBLJANI, 9. marca 1905.

Izhaja
vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu

Izdaja „Katoliška bukvarna“
Tiska „Katoliška tiskarna“
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena
mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kraanj.)
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina V. zvezka:

	Stran
Hura! Na vojsko zoper pijanost! Snujte in vpisujte se v družbo treznotti!	65
Jezus na Oljski gori	67
K Očetovemu Srcu	68
Duh molitve	69
Vem, da sem prah	70
Dvojno maščevanje	70
Za naše fante	72
Redka slovesnost: Sin poročil svoje starše	72
Šola krščanske popolnosti	73
Glasovi naših prijateljev	74
Misijonski glasnik	76
Cerkveni razgled po domovini	76
Zahvale za uslišano molitev	79
Darovi	80
Dve žalostni, a resnični zgodbi	80

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
na Mestnem trgu šte. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B. 9

Postrežba točna in poštna!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

Hurá!

Na vojsko zoper pijanost!
Snujte in vpisujte se v družbo treznosti!

V postu smø. — Post pomeni toliko kakor zatajevanje. Zatajevanje je ena glavnih dolžnosti in zapovedi naše vere. Najimenitnejša je: Ljubi svojega Boga nad vse, svojega bližnjega pa kakor sam sebe! Takoj za to pa pride: Zatajaj se! — Poleg ljubezni ni Jezus nobene reči takó priporočal in zahteval, kakor zatajevanja. „Kdor hoče za menoj priti, naj zatajuje sam sebe in naj zadene svoj križ nase!“ Brez tega ne more moj učenec, — to je: ne more prav kristjan biti.

Toda nauk o zatajevanju in o križu ni svetu, in tudi nam, ki smo od sveta, nič kaj všeč. Dobro pové Tomaž Kempčan: Veliko ima Jezus tovarišev pri mizi, pa malo v postu. Mnogo jih hodi za Jezusom, dokler lomi kruh, a malo, da bi ž njim pili kelih trpljenja. — Marsikdo rad sliši kaj lepega, kaj božjega, toda ko se mu začne govoriti o zatajevanju, tedaj si misli, kakor je rekel deželni oblastnik Feliks prestrašen sv. Pavlu, ko mu je ta začel govoriti o pravičnosti, o čistosti in prihodnji sodbi: Za zdaj le pojdi; o tem te bom pa drugi krat poslušal! (Dejanje apostolov 24, 25.)

Zató smo tudi mi prepričani, da smo vgriznili v trd in grenak oreh, ko smo zastavili però, da jamemo pisati o preobilem pijančevanju in na vojsko klicati zoper tega sovražnika. Trd in grenak! Trd zato, ker vemo, da

bomo le malo opravili; to se pravi: dosegli bomo že nekaj, a le polagoma. Grenak zato, ker vemo, da naše govorjenje marsikomu ne bo všeč, da se bomo celó zamerili. In tistim, kateri bodo za nami besedo povzeli, se ne bo nič drugače godilo. V tem trenutku sem — prejemši pošto — odprl neko pismo, kjer piše neki župnik z Dolenjskega: Snopsarjem niso te pridige prav nič ugajale; kjer je žganje udomačeno, ga pijejo tudi ženske, otroci ga dajejo delavcem, — tam ne bo šlo lahko. Edini uspeh je ta, da se človek zameri...

Ali naj se pa tega ustrašimo, če ljudje ljubijo in tiščé v svoje lastno nesrečo, kakor tišči neumna žival v ogenj, da v njem pogine? Ali gospodar in drugi ž njim zaradi tega ne bo skušal rešiti svoje živine iz ognja, če sama sili vanj? Z nevarnostjo svojega lastnega življenja jo ljudje rešujejo; — tudi mi hočemo goniti in svariti ljudje pred njih nesrečo, čeprav nam ne priznajo niti dobre volje, ampak menijo, da jim ne privoščimo dobro.

Kjer se gre za reč tolike važnosti — zamera gor ali dol! Enkrat se je eden tako zameril, da so ga ubili. Morda ste že kaj slišali o njem? Ime mu je bilo Jezus Kristus. In njegov prijatelj — Janez Krstnik so mu rekli — se je tudi tako zameril, da so mu — glavo vzeli. In njegovi učenci se zaradi tega niso dali oplašiti; so ravno tako ravnali in se

ravno tako zamerili, da so bili skoro do zadnjega vsi pobiti — za resnico in pravico! In potem se je vera zatajevanja borila z vero uživanja tristo dolgih let. Saj nas razumete, kaj hočemo reči? Vera zatajevanja poznate, to je — krščanstvo. Vera uživanja pa poganstvo. To je učilo: Uživaj in privošči si! Če več spraviš nase in zbašeš vase, bolj pametno. Saj zemlja zato rodi, da uživamo. Kdor je več od zemlje užil, kdor več sladkosti iz nje posrkal, ta je bolj živel. To je bila filozofija (modroslovje) poganstva. Drugače pa krščanstvo: Zemlja zato rodi in nam nudi razne dobrote, da jih deloma po pameti in pravi meri uživamo, deloma pa tudi, da se jih Bogu v čast zdržujemo. In kdor se jih je več zdržal, ta je bolj živel. Zgled: svetniki, ki so se kar največ mogoče zdržali vseh zemeljskih dobrot in sladkosti.

Tako sta se, pravimo, borila in ruvala na življenje in smrt vera grešnega uživanja in vera zatajevanja — celih 300 let. In zmagala je vera zatajevanja — križ — krščanstvo. Težaven in dolgotrajen je bil boj, — a slavna je bila zmaga.

S tem silnim in dolгим bojem bi smeli primerjati tudi sedanjí boj, ki ga moramo začeti zoper nezmerno in grešno uživanje, v katerem se sedanjí svet hoče vtopiti. — Sedajle, ko to pišemo, je pustne nedelje večer. Če bi mogli videti, kaj vse počno nocoj ljudje tam okolu po svetu! Vse hoče znoreti od veselja. Če je bilo že v minulih nedeljah toliko veselic, balov, maškarad in kakor se vsa ta reč imenuje, koliko šele te tri dni! Letošnji predpust je bil sploh predpustni bog Bakhus laško na vso moč zadovoljen s svojimi častivci.

Toda nismo se namenili danes pisati o grešnem razveseljevanju in nezmernem uživanju sploh, ampak le o ene vrste nezmernosti, o pijančevanju. Saj to je itak povsod zraven, kjer se pregrešno razveseljuje.

Na vojsko zoper pijanost torej kličemo. Da, na vojsko vse, ki imajo kaj srca za ljudstvo, z per tega ljutega sovražnika našega ljudstva. Ali ne vidite, koliko je že pokončal in škode napravil po naši deželi? Ta škoda se nam le zaradi tega ne zdi tako velika, ker se je zgodi nekaj tukaj, nekaj tam, nekaj prej, ne-

kaj poznej. Ko bi mi mogli z enim pogledom pregledati, kaj je pijanost napravila v naši deželi v tridesetih letih! To bi videli: podrtih domov, jokajočih žena, zapuščenih vdov, zanemarjenih otrok, ranjenih, obubožanih, zgubljenih mož, mrličev na desni in levi — na tisoče! Grozno razdejanje, strašni prizori! Mi bi se vprašali, kakšen silen sovražnik je moral prihruti v deželo, da jo je tako razdejal?!...

Pa tudi le to, kar se sedaj godi pred našimi očmi, je dovolj žalostno. Velika, nepregledna je škoda na časnem blagostanju, toda mi bomo vpoštevali tukaj samo dušno škodo, pa še te ne vse, ker vse to bi nas predaleč zapeljalo. — Oglejmo si le malo naše pijance!

Na tisoče in tisoče je takih izgublencev samo v naši deželi; ljudi, katere je spravila sama pijača ob vse: ob premoženje, ob čast, ob poštenje, ob vest, in tudi ob vso voljo, da bi kaj drugačni postali; ljudi, s katerimi se ne dá nič narediti: suči in obračaj jih, kamor hočeš; ljudi, katere ne prenaredi nobena pridiga, nobena spoved, noben misijon, nobena sreča in nobena nesreča, nobeno dobrikanje in nobeno zmerjanje. Ljudi, ki so pohujšanje mladini, sramota župniji, žalost duhovnom, izmeček izmed ljudstva. Z vsakim človekom se dá še kaj napraviti, s pijancem nič. Nečistost je sama na sebi grša od pijanosti, toda mi vidimo, da se premnogi tej strasti vdan h poboljšajo, da postanejo najboljši ljudje; če se pa pijanec prenaredi, je pa to že cel čudež. Če vprašamo, kdo so tisti, ki po noči razsajajo, ki se pretepajo, če vidimo ljudi, ki tam zunaj cerkve stoje, če se najdejo na kmetih ljudje, ki velikonočne spovedi ne opravijo, — to so pijanci. Pijanec je prizadet pri vseh grehih. Pijanec pomeni človeka popolnoma izgubljenega. Vsaka fara ima take baže izgublencev; na tisoče in tisoče cela dežela...

„Množica se mi smili“, je vzdihnil naš dobri Gospod, ko je videl 5000 mož enkrat lačnih, in brž jim je pomagal. Ali mi pa nimamo za te silne množice zgubljenih revežev nič drugega kakor da časih zarohnemo nad njimi: Ti grdi pijanci! — Ne, ne, množica tolikih revežev se nam smili...

In potem, kar je najhujšega: nesrečne

smrti. In to dan na dan! Koliko smo jih registrirali že letos v našem listu! Danes zopet odprem „Slovenca“ in takoj berem: Žrtev žganja: Danes ponoči ob dveh (!) — ali ne poznajo tam nobene ure? — je prišel v gostilno v E. J. K. s P... pri Brezovici. Naenkrat se zgrudi na tla od kapi zadet. Duhovnik je žalibog prišel prepozno. K. je umrl brez tolažbe za umirajoče. V življenju je bil strasten žganjepivec, in to ga je sedaj hipoma uničilo.

Nočemo vsakega naglo umrlega v pekel obsoditi. Toda, ali pa moremo biti veseli in polni zaupanja ob taki smrti? . . . In kaj bomo rekli na to? Ali ne slišimo večkrat reči: Ena duša je več vredna kakor ves svet? Ali so morda to samo lepe a prazne besede? Nikakor! Ves svet bo prešel in njegovo poželjenje, duša pa bo večno živela, če ne v nebesih, pa — v peklu. Sedaj pa toliko duš! . . . Kaj bomo storili na to? Ali je s tem že opravljeno, če le enkrat vzdihnemo nad take

nesrečo in milujemo nesrečneža? O ne, s samimi besedami in s samimi tožbami ni opravljeno! Treba je res kaj storiti! Kaj pa?

Kar kdo ve dobrega, to naj poskusi in še drugim svetuje. Nobenega sredstva ne zavržemo, samo da res kaj pomaga. Eno takih sredstev pa ima namen biti družba treznosti, prenovljena in nanovo vpeljana v ljubljanski škofiji. Sedaj so izdelane sprejemne podobice s pravili. Na njih je naslikan kakor vidite — veliki spokornik sv. Janez Krstnik, o katerem je angelj še pred rojstvom napovedoval „da vina in močne pijače ne bo pil.“ Ker je sam ostro pokoro delal, zato tudi nan ostro žuga in pridiga: Gadja rodovina, kdo vam je pokazal bežati pred prihodnjo jezo?! Storite vreden sad pokore! Sekira je drevesom že na koronino nastavljena. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, bo posekano in v ogenj vrženo!

Jezus na Oljski gori.

Vsa narava naokoli
mirno nočno spanje spi;
Jezus pa na vrtu moli
in krvavi pot poti.

Kaj Gospoda je zvbilo
na samotni vrt nocoj?
Kaj povzroča mu nemilo
srčno bol, krvavi znoj?

Za človeške hudobije
je trpljenje nase vzal.
Svit tolažbe mu ne sije,
le trepet ga je objel.

Kot nevihte zre vrvenje:
grešniki v pekel hite.
To povzroča mu trpljenje,
rani sveto mu Srce.

Ves potr k Očetu moli:
Reši te bridkosti me,
a tvoj Sin si sam ne voli,
tvoja volja zgodi se!

Angel pokrepča Gospoda,
zvezan k sodbi je peljan. —
Kakšna naša bo osoda
na poslednji sodni dan? —

Br. Gerasij.

K Očetovemu Srcu!

III.

V tvoji bližini.

Gotovo si že opazoval kocklje v krogu malih piščet. Kajne, kolko skrb, kolike — skorej bi rekel — ljubezen razodeva brezumna živalica do svojih mladičev! S koliko marljivostjo jim išče živeža, s koliko pozornostjo čuva nad njimi! Kako hitro jih skliče skupaj, ako se pokaže le najmanjša nevarnost! In piščeta, kako naglo beže pod njeni peruti, ako zaslišijo njen svarilni klic. Pod njenimi peruti, skorej bi človek rekel: pri njenem srcu, se čutijo varne.

Kar pa opazujemo že pri brezumni živali, v koliko večji meri najdeš to pri človeku, ki je zmožen spoznati ljubezen in skrb, katero mu skazuje kak človek. Zlasti vidimo to pri otrocih, ki imajo dobrega, skrbnega očeta. V vseh svojih težavah in bridkosti, v vseh nevarnostih hite k njemu; pri njegovem očetovem srcu se čutijo varne; pri njem upajo najprej dobiti tolažbo in pomoč.

Katero srce se pa more z večjo pravico imenovati pravo očetovo srce, ako ne presveto Srce Jezusovo? Zato se je tudi Gospod poslužil one ljubke podobe o kocklji, ko je hotel razodeti svojo očetovsko ljubezen in skrb, svoje očetovsko srce, ko je namreč zaklical mesta Jeruzalemu: „Kolikrat sem te hotel zbrati krog sebe, kakor kocklja svoja piščeta, a nisi hotelo.“

A žalibog, da je le premnogokrat otroku zaprta pot do očetovega srca, bodisi da ga že pokriva črna zemlja, bodisi da ga od njega loči velika daljava. Ali pa mar to kdaj velja tudi o očetovem Srcu Jezusovem? Že naprej te lahko

potolažim, da to nikdar ne velja o Srcu Jezusovem.

Glej, ista misel je mučila Gospodove učence, ko je zanje bila bridka ura ločitve, da so se morali ločiti od Gospoda, ki se je od njih poslavljal. — Menili so pač, da jim bo odslej zaprta pot do njegovega Srca. Žalostni so bili, kakor pravi sv. evangelij, ker so menili, da jim ne bo več mogoče se zateči k temu najvarnejšemu zavetju ter pri njem iskati tolažbe in pomoči v tolikih bridkosti in težavah, v tolikih nevarnostih, katere jim je sam napovedal. Oh, kako radi bi bili vedno bivali v njegovi bližini, kakor otroci vedno želé bivati pri očetovem srcu. Pa tudi on bi bil rad vedno ostal pri njih, katere je tako iskreno ljubil, toda klicala ga je volja Očetova. Vedel je pa tudi, da bomo tudi mi tako zelo potrebovali varnega zavetja, tako iskreno želeli pohiteti k njegovemu Srcu. Kaj stori, da bi vstregel tej vsestranski želji?

Svoje dni je bila katoliška vera strogo prepovedana na Švedskem. Katoliški duhoven se tam ni smel pokazati; takoj je zapadel smrti, ako bi ga bili dobili. Vkljub vsemu preganjanju je pa vendar nekaj katoličanov ostali zvestih svoji veri. Bili so razkropljeni po deželi, kakor izgubljene razkropljene ovčice brez pastirja, brez verskega poduka, brez verske tolažbe v življenju in v smrti. Orevi in nadlogi teh katoličanov je izvedel tudi P. Schacht, duhovnik iz družbe Jezusove. V srce so se mu smilili ti ubogi katoličani in sklenil jim je pomagati. Odlečil se je iti k njim, med njimi bivati, jih tolažiti, učiti, jim pomagati po svojih močeh. Pa kaj stori v ta namen? Kot duhovnik seveda

ni smel tje. — Zato gre k nekemu piskrovezcu ter ga prosi, da naj ga nauči piskre vezati, mišnice delati itd. Najprvo se mu piskrovezec čudi in meni, da se je duhovniku zmešalo. A ko ta le prosi, ga sprejme za učenca. Ko se je P. Schacht naučil tega rokodelstva, se poda kot ubog piskrovezec z mišnicami in drugimi takimi izdelki na Švedsko. Tu hodi od vasi do vasi, od hiše do hiše, ponuja svoje blago, a skrbno tudi poizveduje po katoličanih. Naposled jih najde v svoje nepopisno veselje nekaj v mestu Upsala. Ti ga seveda z največjim veseljem sprejmejo. Tu je dalj časa deloval, dokler niso prišli na sled, da je duhovnik. Zapriji so ga, mučili in potem izgnali iz dežele.

Kaj praviš k temu, dragi bravec? Ali ni imel pač ta duhovnik očetovskega srca za svoje ovčice? Da bi mogel med njimi bivati, jih učiti, tolažiti, jim pomagati, se je skrtil pod obleko ubogege, zaničevanega piskrovezca.

A neizmerno več je še storilo presv. Srce Jezusovo, da bi ustreglo kakor svoji tako tudi želji naši in svojih učencev. „Ko je svoje ljubil, jih je ljubil do konca“, pravi sv. evangelij, ko nam pripoveduje, kako je Jezus postavil zakrament presv. Rešnjega telesa, v katerem bije isto očetovsko srce, katerega je prej bilo v vidni podobi. On, večni Bog se je toliko nepopisno in nerazumljivo ponižal, da se je skrtil v podobno belega kruha, da bi vedno bival med nami; da bi nas tolažil, nam pogum dajal, nam pomagal. Ali moreš torej reči, da ti je kdaj zaprta pot k njegovemu najboljšemu Srcu? Kolikokrat te loči od njega le par korakov! Kakor je zvezda, stoječa nad betlehemskim hlevcem, oznanjala tretim modrim, da biva tu novorojeni Odrešenik, tako ti v vsaki župni

cerkvi večna luč oznanja, da tu biva najboljše Srce, pri katerem moreš najti tolažbe in pomoči v svojih bridkosti in težavah.

Kako dobro se je tega zavedal neki nedolžni otrok! Škof Durieu (Dirie) je nekoč obiskal divjake v Kolumbiji (Ameriki). Tu pride k njemu devetletna deklica ter ga prosi, da bi smela prejeti sv. obhajilo. Škof jo pa zavrne rekoč: „Moje ljubo dete, ti si še premlada in še ne poznaš ljubega Zveličarja.“ Deklica pride drugič in tretjič, a vselej zastoj. Sedaj ji je pa dovolj. Mirno gre v cerkev in poklekne pred tabrnakelj, povzdigne svoji ročici ter moli: „Ljubi Jezus, škof pravijo vedno, da te ne poznam, toda jaz te dobro poznam. Ti si Sin božji, Ti si isto Dete, ki je bilo v Betlehemu rojeno, ti si sedel v naročju nebeške Matere, Marije; ti si bival v Nazaretu; tebe so tri dni iskali in v templju našli; ti si imel dvanajst apostolov; ti si na križu umrl in tretji dan od smrti vstal. Kajne, da te dobro poznam? Bodi tako dober in reci škofu, da te poznam!“ Škof, ki je bil medtem v cerkvi, je vse to slišal in je bil do solz ganjen. Z veseljem je sedaj pustil otroka k sv. obhajilu.

Glej, otrok je v svoji zadregi dobro vedel, kam se ima zateči, kje mu bije najboljše Srce. Ali se boš dal od tega otroka osramotiti? Ali naj tudi tebi veljajo besede, katere je sv. Janez Krstnik zaklical pismarjem in farizejem: „Sredi med vami stoji, a vi ga ne poznate.“ (Jan. 1, 26.) Sredi med vami bije Srce najboljšega Očeta, a ti ga ne poznaš? Ako te torej obiščejo bridkosti in težave, ako skrbi mučijo tvoje srce, hiti k Očetovemu Srcu, ki biva vedno v tvoji bližini, v zakramentu sv. Rešnjega telesa!

J. M. Seigerschmied.

Duh molitve.

(Molitveni namen za mesec sušec.)

Za ta mesec je priporočen naši molitvi — kakor vidite zapisano — „Duh molitve“. Kak namen ima to? Kaj hoče to reči? Naj spregovorimo samo par besedi v pojasnilo!

Pri nas ljudje, to se mora reči, veliko molijo. Ali je pa naša molitev vselej res prava molitev? Žalibog, veliko — velikokrat le

samo vnanja podoba molitve brez jedra, brez duha. „Bog pa je duh — tako je on sam rekel — in kateri ga molijo, ga morajo moliti v duhu in resnici.“

Koliko naše molitve je takorekoč tje vržene, da ne rodi nobenega ali skoro nobenega sadu! Koliko naši ljudje predremlejo in prekimajo

pri molitvi, koliko se časih zvečer mučijo z molitvijo! Res boljše je, da sploh molijo, kakor bi nič ne molili, toda res je pa tudi, da bi bilo še boljše, ko bi tudi malo manj, pa to v duhu in v resnici molili.

Da, „Gospod úči nas moliti!“ kakor so apostoli vzdihnili, takó moramo še vedno vzdihovati. Zato bo pa tudi „Bogoljub“ ob priliki

kaj več spregovoril o molitvi; pa ne suhoparno in dolgočasno, ampak praktično in podomače bo povedal, s prstom bo pokazal na napake, ki se godé pri molitvi, in povedal, kakó naj ljudje molijo, da bodo od tega res kaj duhovnega dobička imeli.

Za danes končamo s kratko željo: Manj praznih besedi — pa več molitve!

Vem, da sem prah . . .

Vem, da sem prah in ti me ljubiš,
ti, Stvarnik moj;
ti praviš, da otrok sem tvoj;
želiš, da kličem te očeta,
da s taboj družim vez me sveta,
dasi sem — prah . . .

Vem, da sem prah in ti me iščeš,
če se zgubim,
če tebe, Stvarnika, zgrešim;
z višav nebeških se oziraš,
ljubeznipoln pogled upiraš
v me, ki sem prah!

Vem, da sem prah in vendar prideš
mi ti v srce,
tolažiš me, hladiš solze.
Ob tvojem Srcu se radujem,
ljubezen tvojo občudujem
— jaz, ki sem — prah.

Vem, da sem prah in v prah se vrnem,
pa kaj mi to?
Telo bo prah, duh gre v nebo.
Naj zemlja svojo žrtev vzame,
nič ne bojim se temne jame;
— pri tebi bom . . .

S. Elizabeta.

Dvojno maščevanje.

(Zgodba.)

V nekem gozdu zahodne Rusije je živel v srečni osamelosti okoli leta 1840. marljiv gozdar z mlado ženo. Dvoje nadebudnih otrok je imel in dva lovska pomočnika.

Katoliška je bila ta dobra in srečna družina. V njihovo tiho samoto pa prodre nena doma glas o žalostnih in grozovitih posledicah kolere, ki je divjala v vzhodnih delih dežele, ter da se širi dalje in dalje proti zahodu.

„Za slučaj kolere v našem kraju se je potreba preskrbeti z navodili, kako se nam je ob tej bolezni ravnati in s potrebnimi zdravili“, je dejal nekoč pametni gozdar, ter odšel v ta namen v mesto.

Po njegovem prihodu iz mesta še ni minilo teden dni, ko mu sporoči njegov pomočnik ves iz sebe, da je vzdijala kolera v niti miljo oddaljeni vasi v popolnem, strahovitem

obsegu, in da je že veliko prebivavcev pomrlo za kruto morilko.

Gozdar skliče hitro družinski svet, ki sklene ogibati se strogo vsake dotike z omenjeno vasjo in paziti, da se ne približa hiši nikak tujec.

Zvečerilo se je. Žena gozdarjeva, odmolivši z otrokoma večerno molitev, in pokropivši ju z blagoslovljeno vodo, ju položi v posteljo, ter pristavi nato svoj stol k gorki peči poleg moža, da se pomeni z njim o marsikaki družinski skrbi. Molče zre skozi okno z neba luna na dvojico ob peči. Vse je mirno, le tiktakanje stenske ure in dihanje otrok v sosedni izbi se čuje. Kar zalajajo psi na dvorišču. Preplašen stopi v sobo pomočnik: „Zunaj je mlinar iz sosednje vasi. Pravi, da beži pred kolero in prosi gosteljubne strehe. Bled

in upalih lic je, grozničava nestrpnost ter nepeto pričakovanje se mu čita na obrazu. Kar bojim se njegove bližine. Dovolite, da naščuvam pse nanj, zakaj, kdo bi vrjel temu človeku!"

Gozdar je dobro vedel, bolje kot pomočnik, da onemu možu ni upati, zakaj, odkar se je poročil z Marijo, za katere roko se je potegoval tudi oni, je mlinar koval vedno spletke, da uniči srečno zadovoljnost mlade zakonske dvojice. Zato reče: „Tega obiska pač nisem pričakoval. Štiri leta že kaže mož očitno sovraštvo do nas, štiri leta se je ogibal praga moje hiše. A sila sklepa spravo, pravi pregovor. Jel nam je sedaj zaupati, in kdo vé, če nas ne bo kmalu srčno ljubil, ako ga v imenu Zveličarja gostoljubno sprejmemo?“

Z glavo odmajé odide pomočnik in kmalu vstopi v nepolrazsvitljeno sobo visoka postava. Ustrašil bi se je človek in zbežal pred njo, da ne biva v njegovem srcu otroško zaupanje do Boga in krščansko usmiljenje. Dolgi, črni, razmršeni lasje skoro popolnoma zakrivajo razorano čelo moža; lica so bleda in spačena, divji njegovi pogledi se sedaj nezaupno ozirajo po sobi, sedaj so utrujeno, stekleno uprti v tla.

Nerazločno se opravičevaje, pomolí mlinar suho svojo roko gozdarju in ženi. Ta dva, dasi silno presenečena, se mu ne umikata. Mirno mu sežeta v roko, prijazno mu jo stiskaje. O preteklih dneh ni niti govora. Prijazno in ljubezno omenja gozdar sedanjih hudih časov; temno, osorno mu odgovarja mlinar.

Oblaki dima so se jeli dvigati z mize. Gospodinja je bila postavila večerjo na mizo. Pripravila je nato posteljo in jo pregnila z belim perilom. Dovršivši vse, kar ji utegnilo biti potrebno za gosta, mu vošči imenom svete Trojice prijeten počitek in odide z možem v sosednjo sobo, kjer sta spala otroka. Tu, združena v pobožni molitvi, še enkrat zahvalita Boga za blagoslov tega dne, priporočita v njegovo varstvo sebe in svoje in prosita žalostno Mater božjo za pomirjenje in zdravje mlinarjevo.

Sladki sen je kmalu zakrilil nad ležiščem pravičnih.

Le nekaj ur spanja in močno trkanje na sobina vrata ju zbudi.

„Mlinarja je napadla kuga, kuga“, vpije pri vratih pomočnik. „Dovolite, da ga hitro odpravimo iz hiše, da ne zapadete njej tudi z ženo in otrokoma.“

— „Bog varuj! tega nikakor“, zavrne hitro gozdar. „Strezi bolniku, kakor sem te učil, kmalu pridem k njemu sam.“ To rekši, vzame otroka s postelje, ju prenese v podstrešno sobo ter hiti nato k bolniku. Žena sledi v bolnikovo sobo kmalu za možem.

Ali kako strašen, pretresljiv prizor je tu! Krčevito se zvija mlinar na svojem ležišču. Na telesu se poznajo znamenja te strašne morilke. In lice! Razodevalo je še drugo, še silnejo bol, še ljutejši boj, ki ga je bojeval mlinar s svojo notranjostjo. Čim neutrudneje mu strežeta gozdar in žena, tem hujše se trese pod njenim pogledom. Obličje skrrije sedaj v blazini, pa se zopet divje tolče s pestmi po glavi, in v zasmeš mu se nabira posivelo ustno. Z ležišča se vzdigne in silno zakriči: „Ne dotikajte se me! Ven, ven me vrzite, da me požro krogarji in volkovi! Stoj, grozna smrt! Ne pogrezni me doli v brezno peklenskih muk — moram prej še govoriti, govoriti moram! Zver, kakršno ne najdeti v najgrozovitejši puščavi, sta vzela pod streho in ji strežeta. Vedita: z uničujočo boleznijo v drobovju sem hitel sem, goreč maščevanja. Z mojo smrtjo naj poginejo tudi oni, sem si mislil. Ali sedaj — o grozovitih muk! O ti grozno-pravični Sodnik večnosti! Ni li več nikakega usmiljenja, ni li odpuščanja? ...“

Ves izmučen se zgrudi na posteljo. Omedli. S sklenjenima rokama, solznih, k nebu obrnjenih oči stoji gozdar ob postelji. Žena je vzela razpelo s stene in je kazala z vzvišenimi besedami ga tolažeč, obupajočemu.

Smrtni angelj se je bližal, da poljubi bolnika v smrt. Ali večni Sodnik, gospod življenja in pogubljenja, je namignil smrtnemu angelu, naj gre mimo, mimo hiše pravičnega ...

Trdno je zaspal bolnik. Jel se je silno potiti po vsem životu. Dolgo je spal. Prebudivši se od okrepčujočega spanja, pa zagleda blaga svoja dobrotnika še vedno ob postelji izvršujoča telesna dela usmiljenja. Prvič v življenju mu je sedaj zamolila drgeteča duša k

pravičnemu Bogu. Reke svojih dobrotnikov je pritisnil na prsi in usta, in vroče solze spokornosti, zahvale in ljubezni so mu obilo vrele po licu...

Zlobno se je hotel maščevati; s svojo smrtjo smrt zanesti v hišo svojih dobrotnikov. Ta dva pa sta se za to zlobo maščevala s tem, da sta mu — stregla in otela življenje. To ple-

menito, prav krščansko maščevanje ga je — premagalo, ganilo, pre naredilo.

Nekaj dni potem. Mlinar je vstal zdrav z bolniške postelje, zdrav — rešen pekla, pridobljen življenju, Zveličarju, nebesom...

Mimo hiše plemenitih njegovih dobrotnikov pa je šla morilka kuga srečno naprej; — pravičnih se po milosti vsevišnjega Gospoda ni dotaknila.

Za naše fante

danes nimamo drugega kakor eno besedo: Fantje, pamet, kadar greste na vojaški nabor! Pamet, pamet, pamet!... So že enega poturčali — koj pri prvem naboru v kamniškem okraju. Kje je ravno bilo, ne bomo pravili, da se brez potrebe ne zamerimo. Ni daleč od tam, kjer se tole piše. Danes

leži na parah. Bilo je hitro po njem. Bog mu bodi milostljiv!...

Ne iščite nevarnosti! In kjer se prepriča, bežite stran — da se kje drugod zopet kaj enakega ne zgodi!

Prihodnjič kaj več in kaj bolj veselega.

Redka slovesnost: Sin poročil svoje starše.

Ali ste že kaj takega slišali? Ali je to mogoče? — V navadnih okoliščinah gotovo nemogoče! In vendar se je zgodilo! Kakó vendar? Poročil jih je pri — zlati poroki.

Zlata poroka je nekaj redkega; še bolj redko pa, da bi pri zlati poroki poročal svoje starše njih lastni sin. Ta redka slovesnost se je vršila v nedeljo, 19. februarja, v Frankolovem na Štajerskem. Dobili smo od tam dva dopisa, iz katerih povzemamo sledeče:

Srečna zlatoporočenca sta Jožef in Apolonia Flis, po domače Svare; poročevalca pa je bil njiju sin, č. g. Gregor Flis, misijonar pri Jez. Srcu v Ljubljani. Slovesnost zlate poroke je bila v nedeljo ob 10. uri. Gospod misijonar je ta dan prvič stopil na prižnico v domači župni cerkvi in govoril prisrčne, krasne besede svojim staršem in vsem župljanom — rojakom. Po pridigi je poročil svoje starše (po posebnem obredu, ki ga je za tako priliko določila sv. Cerkev), in potem tudi prvič opravil v ondetni cerkvi sveto mašo,

pri kateri je svojim staršem podelil tudi sveto obhajilo. Reklo se je starčkoma, naj bi ne hodila k sv. obhajilu, ker jima bo pretežko ob tako pozni uri. Teda rekla sta: Na dan svoje prve poroke sva bila obhajana pri sv. maši, tudi danes hočeva biti.

Prostorna cerkev je bila natlačeno polna pri tem ganljivem prizoru. — Popoldne je častiti gospod misijonar razveselil Marijino družbo z lepim nagovorom. Zvečer je bila na domu vesela gostija. Drugi dan pa je imel gospod pri romarski podružnici presvete Trojice sveto mašo. Po sv. maši pa je bilo ganljivo slovo. Nobeno oko ni ostalo suho.

Dobre zakone Bog blagoslavlja — kakor se bere in prosi pri poročni sveti maši — v tretji in četrti rod. Naj bi se vselej sklepali in držali zakoni res krščansko! Več blagoslova božjega bi bilo nad njimi, in marsikako veselje — če tudi ne tolikšno, kakor tukaj, kajti to je le „na svete čase“ — bi užili.

Šola krščanske popolnosti.

Ali ste slišale, duše bogoljubne, v čem ob
stoji popolnost? V tem, da ljubimo Boga, sebe
pa zatajujemo, ali če hočete naravnost: sebe
— sovražimo. Kolikor bolj zatremo tisti ljubi
„jaz“, toliko bolj zavлада v nas Bog; kolikor
bolj sebe ponižamo, toliko bolj je Bog v n s

„Živim, pa ne jaz, ampak Kristus
živi v meni.“ Kdor torej misli, želi, čuti,
hoče, govori in dela, kakor je delal, govoril,
čutil, želel in mislil Kristus, na primer: kdor svoje
križe tako mirno in tiho prenaša, kakor je on
nosil svojega, kdor se proti svojim sovražnikom

Sprejemnica v družbo treznosti.

(Barvotisk.)

povišan; kolikor bolj se odrečemo svoji volji,
toliko bolj izpolnujemo božjo voljo, skratka:
kolikor bolj zatremo v sebi ne-
srečno samoljubezen, toliko bolj
rase v nas — ljubezen božja; in to
je popolnost. Resnično popolnost doseže
tisti, kdor svojo voljo takó zatre, kdor sebi
takó odmre, kakor bi ne živel več sam v sebi,
ampak Kristus v njem, po besedah apostolovih:

tako vede, kakor se je vedel on, ki je na križu
povišan molil zanje in jih izgovarjal. To se pravi:
sebe sleči, Kristusa pa obleči. In
to zopet je popolnost.

Pa smo rekli zadnjič, da vam bomo tudi
povedali, v čem se naše samoljubje najbolj
razodeva, kje in kako ga moramo torej za-
tirati.

Najbolj nakratko vam to reč povemo takole:

Samoljubezen se razodeva v „sedmerih naglavnih grehah“. To je sedem izrastkov iz ene in iste korenine: samoljubja; ali sedem glav ene in iste kače.

Ne bomo sedaj vseh teh sedmerih gadov po vrsti preresetavali, toda prvega moramo pa vendar prav posebe na piko vzeti.

Prvi — vsak otrok vam to vé povedati — je n a p u h. Abà, naš stari znanec! Smo ga že velikokrat videli. Vsak dan smo skupaj. Spremlja nas kot senca, kamor se ganemo in noče se od nas ločiti. Strašno je siten in vsiljiv; povsod hoče zraven biti; ob vsaki priliki se oglašà, kjer ga ni čisto nič potreba: pri molitvi, v cerkve nas spremlja, kadar ubogajme dajemo ali kaj drugega dobrega in lepega storimo. Pa ne le, da je povsod zraven, on tudi umaže in onesnaži naša dobra dela, da niso več tako lepa v božjih očeh. — Ima tudi še druga imena: prevzetnost, visokost, nečimer-nost, samodopadljivost in ne vem kaj še. Pa naj se spreminja kako hoče, ničvreden je, kolikor ga je. — Časih mislimo, da ga ni doma, da se je poslovil, odpotoval, izginil. Mi hodimo ponižno in pohlevno, kakor sama živa ponižnost. Komaj pa kdo potrka na njegova

vrata, pri tej priči se oglasi: Ka-aj?! Kdo? Jaz? Pa mene? O meni to govoriti! Meni to storiti! itd. itd., tako zgovoren je, da mu ne moremo v besedo priti!

Klavir, pravijo, molči, če se ga nikdo ne dotakne; komaj pa pritisneš na tipko, že da glas od sebe. Tako tudi večkrat napuh: dokler se ga ne dotaknemo, ga ni čutiti; ko ga pa denemo malo na poskušnjo, pa pokaže svoje rožičke.

O sv. Filipu Neriju pripovedujejo, da ga je poslal papež k neki pobožni redovnici, ki je bila na glasu svetosti: naj se prepriča, če je res taka. Filip pride in ji ponudi čevlje, naj mu jih osnaži. Ali sveta žena ni hotla o tem nič vedeti. O, smo že skoz, dejal je sv. Filip, ponižnosti ni, torej tudi svetosti ni!

Da, napuh — kakor pravi neka pesem — je v najboljšem srcu skrit! Kakor se iz obleke težko iztrka in iztepe vsak prah, tako težko in stokrat težje napuh iz srca.

O ti neukrotljiva in nikdar ukročena zver! Če stokrat mahne po tebi, pa še vedno z repom migaš! Kdaj te bomo vendar ugonobili?! . . .

Duše pobožne, izprašajte si o tem, kar smo vam ravnokar povedali, nekoliko — svojo vest!

Glasovi naših prijateljev.

Na naš zadnji uvodni članek in tudi že prej smo prejeli nekaj glasov o našem listu, od katerih nam bodi dovoljeno vsaj nekatere tukaj priobčiti.

1.

Neki gospod piše:

Dovolite, g. urednik da se Vam na Vaš zadnji uvodnik tudi jaz nekoliko odzovem: To ste enkrat prav povedali! Da, takó je in takó bodi! „Bogoljub“ je ljudski list, list za slovensko ljudstvo — vseh pokrajin. Takega lista smo potrebovali in potrebujemo Slovenci Neizmerne važnosti za naše ljudstvo je bil in je „Domoljub“. Ravno v času, ko se je jelo naše ljudstvo malo bolj zavedati in se bolj udeleževati političnega življenja, stopil je pred njega

njegov prijatelj in svetovavec „Domoljub“, in mu pokazal pravo pot. Njemu se imamo zahvaliti, da je naše ljudstvo sedaj večinoma v politiki toliko izobraženo in katoliško-zavedno. Pa, kakor ste že sami rekli, pravim tudi jaz: Pri sami politiki in samih novicah ne smemo obstati! Zato je za „Domoljubom“ nastopil „Bogoljub“, da popelje naše ljudstvo še do višjih idealov. Tako je; jaz vas razumem in Toda kako more preiti njegov duh med ljudstvo v krajih, kjer ga prebira samo par oseb? List mora preiti v mase, da bo tudi njegov duh prešel v mase in jih polagoma prekvasil z dobrim duhom.

Jaz mu iz srca želim, kakor ste rekli, da bi njegov glas segel do zadnje slovenske kože in pomagal naše ljudstvo pre-

noviti v Kristusu!... Bog blagoslovi Vaš trud!

2.

Drug gospod nam piše:

Vzel sem si časa, — dasi mi ga ne preostaja zaradi obilnih opravil na veliki fari — ter pazno prebral št. 4. letošnj. „Bogoljuba“. Pri branju mi je prišlo na um to in ono zastran „Bogoljuba“ in njegove vsebine. Zato ne zamerite, da Vam tudi pišem o „Bogoljubu“ „to in ono“ brez vsake medsebojne zveze!

Reči moram, da se mi je „Bogoljub“ prikupil do dna duše. Res njegova zunanja oblika (zunanje lice in papir) je naravnost beraška za tako imenitno vsebino. (Pomisliti je treba, da stane le 80 kr., ko bi povsod drugod veljal — le primerjajte — vsaj dva goldinarja. In to se pri tolikem številu naročnikov nekaj pozna! Op. ur.) Menim tudi, da nekatere ljudi plaši naslov „Bogoljub“, češ, to je dolgočasen listič za pobožne. Toda ako ga človek bere (ne samo gleda), pa vidi, da se pod skromno obleko skriva zanimiva vsebina. Ako se človek le loti, ga bo rad bral, če tudi ni „preveč pobožen“.

Povem naj še drugo misel: Naslov pogosto vara. Ravno pri zadnji številki sem s početka preskočil spis pod naslovom „In še enkrat: Vse prenoviti v Kristusu.“ Šel sem naprej, ker sem menil, da spis suhoparno obravnava papeževo okrožnico. Toda motil sem se. Berem prve vrstice, bral sem — bral do konca, pa z veseljem, ker pod naslovom sem našel vse bolj zanimivo stvarino kot sem je pričakoval. Morda tudi druge naslov moti. Zato „Bogoljubovci“ ne glejte samo naslova, pod lupino se skriva zdravo in sladko „jedrce“.

Tretja misel: „Bogoljub“ napreduje. Odprl je predalček za fante. Hvala Bogu tega sem si želel že davno! Do zdaj se ni mogel z vnemo in uspehom priporočati tudi fantom, ker je „Bogoljub“ prinašal le bolj dekliške dopise in reči. Zdaj pa je „Bogoljub“ postal pravičen mož: desnico podaje mladeničem, levico dekletom; oba spola hoče imeti za svoja prijatelja; oba hoče napraviti „Bogu — ljube“ in svetu! To je prav!

Četrta misel: „Bogoljub“ je prinesel imena onih, ki so mu nabrali pet novih članov. Res pri nas takih članov dosedaj nismo imeli, morda zanaprej kaj več „korajže“. Pač pa je ta ali oni član pridobil po enega ali dva naročnika. Kaj pa, gospod urednik, ko bi enkrat nam „nadržali“ tudi vse tiste fare, ki imajo po 40 ali več naročnikov?? Morda bi tudi to pomagalo.

In še eno misel: Kratki in mnogovrstni spisi bolj vabijo bravce kot redki in dolgi. Dolg spis človeka že spočetka prestraši, da se ga niti ne loti brati. No tudi v tem oziru je „Bogoljub“ zelo napredoval. Prinaša mnogotere, kratke in zanimive spise, zato pa „Bogoljub“ zasluži, da ga beró vsi možje in žene, fantje in dekličiči, pobožni in nepobožni.

Z Bogom za dobro stvar!

3.

Drug glas zopet slove:

To ste jo pa zadeli! „Za naše fante!“ Da, za naše fante! Tega smo živo potrebovali! Neizmerno sem bil vesel, ko sem zagledal ta naslov, in bral takó prijetno pisan uvod. To mora tudi fante, kateri še niso pokvarjeni, veseliti in privabiti. Jaz ga bom odslej še z večjo silo, z večjim veseljem, pa tudi lože priporočal in razširjal...

Ljubezen do sv. očeta. Neki misijonar pripoveduje o svojih vernikih tale dogodek: Moji ljudje so izvedeli, da so sv. oče zboleli. Vedno me hodijo izpraševati, ali se je že obrnilo na bolje. Kratko povem, da so umrli. „Ali umrl — veliki oče kristjanov?“ In vsi zaženo jok in stok in tulijo, kakor še preje v divjaškem stanu. — Komaj jih potolažim s tem, da kmalu dobimo novega očeta kristjanov. Res dober otrok ljubi stariše in vrl kristjan je vnet za namestnika Kristusovega, sv. očeta!

Iz Brazilije. V Braziliji delujejo že deset let posebno uspešno oo. frančiškani. Znani so po svojih ljudskih misijonih. Kako bogata je pa tudi tukaj žetev! Pri zadnjem misijonu je bilo 14.120 spovedencev, 4752 birmanih, 958 porečenih in 730 krščenih. „Braziljanci so pač verni“, piše misijonar; „lačni so kruha življenja, le manjka jih, ki bi ga jim lomili Prosite, da pošlje Gospod še mnogo delavcev v v nograd.“ — Molimo večkrat za dobre duhovnike!

Iz Avstralije. V oktobru preteklega leta se je vršil v Melburnu na Avstralskem

drugi katoliški shod. Na vrsti je bilo posebno šolsko vprašanje. Veliko breme za ljudstvo je vzdržavanje dvojnih šol: državnih in domačih verskih šol. Verske šole morajo plačevati popolnoma sami brez vsake državne podpore. In kako so požrtvovalni avstralski katoličani! Pod vodstvom odličnega kardinala Morana so postavili šolstvo na jako visoko stopinjo. Le en zgled: V melburski nadškofiji pride na 20.000 otrok nad sto verskih šol. Poleg tega vzdržavajo še več obrtnih šol in raznih potrebnih zavodov za možko in žensko mladino. Zaveden katoličan pozna pomen dobre šole.

Prebivalstvo Zjedinenih držav v Severni Ameriki. Zjedinjene države štejejo okrog 82 milijonov ljudi. Vernih je le 30 milijonov in sicer je 10 milijonov katolikov, 20 milijonov je krivovercev najrazličnejših vrst. Okrog 50 milijonov je verskih brezbriznežev in mlačnežev. Zato očetje in matere le vprašajte svojo vest, kam pošiljate svoje sinove in hčere. Koliko nevarnosti in slabih zgledov! Trde so besede večne Resnice: „Kdor ne veruje, bo pogubljen.“

V Kranju je umrl upokojeni župnik gospod Hofer. Rajni gospod župnik je bil daleč na okoli znan, zlasti na Dolenjskem, kjer je deloval dolgo vrsto let kot župnik na Čatežu

pri sloveči božji poti Zaplaz. V pokoj je prišel v Trboje na Gorenjsko. Ko ni mogel več opravljati sv. maše, vsled bolezni, se je preselil v Kranj, kjer ga je dohitela smrt. Pokopal ga je

č.g. dekan Koblar v spremstvu osem gg. duhovnov. Naj počiva v miru!

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji. Za župnijo Smednik je imenovan č. g. Michael Barbo, župnik v Horju'u. Za stalni pokoj prosita č. g. Matija Absec, župni upravitelj v Hotiču in Lavrencij Gerjol, župnik v Laščah. Razpisani sta župnije Hotič in Sava v litijski dekaniji. Župnijo Dolenjavas pri Ribnici je dobil č. g. župnik v Svibnjem Franc Vrhovšek.

Duhovske zadeve na Koroškem. V pokoj je stopil č. g. Luka Veršek, župnik v Slov. Šmihelu ter ostane ravnotam. Omenjeno župnijo bo oskrboval č. g. Volb Serajnik, župnik v Št. Lipšu pri Rajneku. — Mestni kaplan v Št. Lovrencu v lavantinski dolini je postal č. g. Fr. Laure, provizor ravnotam. Podelila se je župnija Kamering tamošnjemu provizorju č. g. Jožefu Rešerju. Umrl je na Golobici č. g. Jožef Bergmeister, župnik v pokoji.

Duhovske vesti iz Štajerskega. Za župnika pri sv. Križu nad Mariborom je imenovan ondotni provizor č. g. Fr. Kocbek. Prestavljena sta gg. kaplana Valentin Kropivšek iz Skal v Ptuj in Jakob Rabuza od sv. Martina pri Šaleku v Skale.

* * *

Iz Metlike. Tudi me smo bile tako srečne, da smo imele tudi pred praznikom brezmadežne Device tridnevne duhovne vaje pod vodstvom našega predobrega in gorečega družbenega vodnika. Imeli so namreč vsak dan dve pridigi, eno zjutraj, eno popoldan in pete litanije. Vse te dni pa smo častile tudi presveto Rešnje Telo, od ene do dveh. Hvala Bogu, da so se tudi dekleta prav v obilnem številu udeleževale. Še bolj vesel dan bil je pa za nas še 8. december, ko smo na vse zgodaj prihiteli in med petjem prinesle zastavo deklško v cerkev in tam z velikim hrepenenjem čakale trenutka, v katerem smo prejele skupno svojega Zveličarja. Po dokončanih molitvah vzdignile smo zastavo in šle v slovesni procesiji proti cerkvi sv. Roka. Tam je bil govor in litanije z blagoslovom, in nato so sprejeli zopet sedem deklet v družbo nas častiti g. vodnik, kateremu izrekamo

za ves njih trud prisrčno zahvalo. Me pa, predrage sestrice, imejmo te dni vedno v dobrem spominu, živimo po naukih, katere smo slišale, da pridemo enkrat po geslu: po Mariji k Jezusu — v sv. nebesa!

Izpod Boča. — Poljčane. Pobožno življenje v župniji dobro vstraja. Mladeniči in dekleta se z vnemo oklepajo prapora nebeške Matere. Z mičnimi pesmicami slave Marijo. Petje, katero pridno vežba tamošnji g. orglavec Anton Kolednik, je izborno. V krasni cerkvi, katera napravlja prijazen vtisk došlim ptujcem po južni železnici, odmeva glas mladine posebno ob svečanostih. Dasi je kraj malo nevaren ali zapeljiv izpostavljeni mladini, smemo reči, da je pobožnost, vnema in gorečnost velika. Dekleta pogosto prejemajo sv. obhajilo. Vse hvale vredno je tudi ravnanje mladeničev, ki pristopajo trumoma k sv. zakramentom. Bog in Marija jih ohranita stanovitne in vstrajne ter zveste in pokorne še nadalje pridnima in gorečima dušnima pastirjema!

Studence. Od nekdanj že je trg Studence na glasu pobožnosti. Odkar je slavna Zofija Rogачky ustanovila krasen samostan in v istem času l. 1247. bila postavljena mična cerkev, imenuje se ta božja pot „Mati božja ob milostnem studencu“. Tik cerkve na mali tratici je urejena mala čveteroogelna kopel, v katero se izliva bister studenček, od katerega ima trg Studence tudi svoje ime. K temu bisernemu studenčku so prihajali romarji in so se okrepčavali z njim. Govori se, da je marsikdo našel na tem romantičnem mestecu zaupanje in pomoč. Pripomogel je seve največ k temu samostan čč. sester magdalenk in vstrajno in goreče delovanje tukaj pastirujočih vnetih duhovnikov. Cela župnija je kakor mal samostan, v katerem živijo pobožni župljani. „Ni pravila brez opazke“ se reče, a vendar docela je mladina pridna. Preč. g. župnik je obhajal z njimi sveto Marijino leto. Izid Marijine slavnosti je pokazal sad pridnega delovanja dušnega pastirja. Mladeniči in dekleta so izvrstno izvršili svoje vloge. Njih govori in deklamacije so bili izborni. Duhovno življenje cele župnije je hvalevredno. Milostna Mati božja jim rosila tudi vnaprej obilne milosti, da bi se še mnogoštevilnejše zvesto zbirali mladeniči in dekleta pod zastavo Marijino!

Iz Šmihela pri Novem mestu. Zopet nam je usahnila ena cvetka z Marijinega vrta. Umrla

je 18 letna Frančiška Bojanc iz Marijine družbe. Njen spreved k zadnjemu počitku je bil veličasten. Nesli so rakev mladeniči iz Marijine družbe. Spremilé so jo dekleta iz Mar. družbe polnoštevilo. Pred hišo in na grobu so ji tovaršice zapele ganljivo žalostinko v slovo. — Rajnica je bila lepega vedenja, mirnega značaja. Mirno in udano je prenašala dolgo bolezen, večkrat je prejela sv. zakramente. Upati smemo, da jo je nebeška Mati sprejela v boljšo večnost, ker umrla je ravno na Svečnični praznik, Marijin dan.

Sv. Jurij ob Taboru. Štajersko. Naša dekliška „Marijina družba“ šteje približno 155 družbenic, nekaj jih je bilo okoli 200. Nekaj jih je šlo na tuje, druge pa so — omagale. G duhovni voditelj bili so menda istih misli kakor „Bogoljub“: „Boljše malo, pa dobro, kakor veliko pa slabo.“ Pretečeno leto imele smo dvakrat, na praznik Marijinega Oznanenja pa Brezmadežnega spočetja, skupno sv. obhajilo. Šestnedeljsko pobožnost sv. Alojzija opravljalo je okoli 100 družbenic. Slovesno se je obhajal praznik presv. Srca Jezusovega. V nedeljo po prazniku presv. Srca se je pri popoldanski službi božji po primerni pridigi podelil skoro vsem družbenicam škapulir presvetega Srca. Naukov smo imele 14. Spravno sv. obhajilo je prejelo ob prvih petkih in nedeljah okoli 120—130 družbenic. „Čebelico“ imamo že nekaj čez dve leti. Iz dekliške družbe ima v njej 43 družbenic skupaj nekaj čez 1833 kron. Polaga se v poštno hranilnico. Knjižice shranjujejo g. d. voditelj, katerim nosimo zneske, da jih oni za nas vlagajo. Osem družbenic ima že čez 100 kron. Ko doseže vsota 100 kron, se pa po pravilih vzdigne iz poštne hranilnice, in se vloži v Vransko posojilnico, kjer se boljše obrestuje. Prvih osem bo toraj imelo svoje bogastvo v posojilnici na Vranskem, druge bomo pa še morale eno leto čakati in zbirati, da pridemo do takega „bogastva“.

Na praznik „Brezmadežnega Spočetja“ imele smo veliko Marijino slavnost z gledališko predstavo in s primernim govorom. Dne 13. februarja smo pa imele duhovne vaje pri sv. Jožefu nad Celjem.

V Rečici smo pokopali na Svečnico prvo družbenico Nazareške Marijine družbe, 17 letno Apolonijo Čulk. Zadnja je bila sicer sprejeta, a prva je šla po plačilo. Blizu 120 Marijinih hčera

je spremljalo svojo tovaršico k večnemu počitku. Prišle so dve do tri ure daleč, da so izkazale svoji tovaršici svojo ljubezen. Na grobu je družbeni voditelj P. Elekt v kratkih potezah naslikal pobožno življenje pokojnice in navzoče družbenice navduševal za lepo čednostno življenje. Pokojna Apolonija Čulk je bila zelo pobožna deklica. Ljubila je samoto in molitev. Želela je stopiti v samostan, a radi materine smrti se ji želje niso mogle izpolniti. Morala je očetu gospodinjiti. Ko se je v Nazarjih ustanovila Marijina družba, je neizrečeno hrepenela stopiti vanjo. A vendar tega ni hotela storiti proti očetovi volji; bila je vedno pokorna. Veliko je bilo njeno veselje, ko je dobila očetovo privoljenje. 15. januarja je bila sprejeta. Nekaj dni nato jo napade huda bolezen. Pobožno je prejela sv. zakramente za umirajoče. Vdano je prenašala hude bolečine. Zato upamo, da se sedaj že veseli pri svojem ženinu Jezusu in pri Mariji, varhinja nedolžnih src.

S Studenca pri Krškem. Blagovoli sprejeti mili „Bogoljub“ iz tukajšnje dekliške Marijine družbe nekaj zaznamkov o pobožnostih, katere smo obhajale in o duhovnem veselju, katerega smo pri tem užile v preteklem, oziroma tudi v tem letu. — Najprej smo se udeležile skupnega romanja na Slinovcu pri Kostanjevici z drugimi dekleti Marijine družbe leskovške dekanije. Veliko smo pri tem romanju prepevale v čast božjo in Marijino, pa tudi rožnih vencev spletle, t. j. molile. Pa tudi sicer smo imele, oziroma imamo, večkrat shode in skupno sv. obhajilo, ter nauke in govore, pri katerih nas naš dušni pastir z lepimi besedami in vneto izpodbujejo k pobožnemu, zglednemu in čednostnemu življenju. Dalje imamo v lepem vremenu večkrat kakšno procesijo v Igrišče, v kapelico, nekaj minut od župne cerkve oddaljeno. O Velikem Šmarnu je šla tje procesija po popoldanski službi božji iz cerkve doli, kjer je bil potem govor, in nato pet deklet sprejetih v družbo. — Meseca vinotoka smo imeli tukaj tudi tridnevno v zadobljenje odpustkov sv. leta, katero sta vodila dva čč. očeta kapucina iz Krškega, katere so se ljudje obilno in z veliko vnemo udeleževali.

Dne 8. dec., t. j. na praznik Brezm. spočetja, imamo dekleta tukajšnje Marijine družbe glavni družbeni praznik. Letos smo dobile za ta praznik dva trakova k zastavi naše družbe, z napisom:

Dekliška Marijina družba na Studencu, l. 1901.; takrat je bila ustanovljena. Trakova sta: višnjev in rdeč, katera naj vzpodbujata in opominjata k pokori, ponižnosti in zatajevanju ter k gorečnosti za dobro. Nadalje smo imele dekleta Mar. družbe meseca prosinca t. l. duhovne vaje, katerih smo se z veliko vnemo in obilno vkljub ostrim zimi udeleževale. V ta namen so prišli k nam en č. g. misijonar iz Ljubljane. Pri tej pobožnosti sta bili sprejeti še dve dekleti v Marijino družbo; tako je število, hvala Bogu, že precej narastlo. Da bi le še bolj! Vse pa ostanite zveste vedno Jezusu in Mariji!

Iz Zagorja ob Savi. Bratovščina presvetege Rešnjega Telesa je zelo razširjena med nami; dvakrat v mesecu skupno častimo Jezusa. Najbolj spodbudno pa je to, ker vselej z nami molijo vsi trije duhovniki. Tudi pri nas je ustanovljena dekliška Marijina družba. Umrila je v ljubljanski bolnišnici naša družabnica Alojzija Petrka vsled groznih opeklin; bila je res prava mučenica! Marijina družba je zdaj na novo oživela pod vodstvom preč. g. župnika. Zdaj je vse prav po pravilih uravnano. Vsem družabnicam zelo dopade, tako da je vselej shod prav praznik za nas. Družba si bo v kratkem omislila zastavo

Sv. Križ na Murskem polju. Tudi pri nas se je ustanovila mladeniška Marijina družba, h kateri nas je pristopilo 11 mladeničev. Praznik Marijinega Spočetja je bil za nas dan veselja, imeli smo prvokrat javno družbene svetinje. Med slovesno sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo obeh Marijinih družb. Popoldne po slovesnih večernicah so č. g. župnik v cerkvi blagoslovili novo podobo Marijinega Spočetja, katero so potem belo oblečena dekleta prenesle v veliki procesiji v novo kapelo v Krištance, ki so jo postavili vrli krištanski občani v spomin pedesetletnice. Vam pa, mladeniči, lepe naše križevske fare, kličem iz dna svojega srca: Zbudite se in stopite v našo Marijino družbo, ne sramujte se Marijine družbe, da tako združeni pod zastavo Marijino gremo navdušeno na delo: v slavo Brezmadežne in blagor domovine!

V Predosljah smo imeli duhovne vaje vsi fantje in dekleta od 28. januarja do 6. februarja. Hvala Bogu, da smo v obilem številu hodili poslušat božjo besedo in prejemati svete zakramente. Vidi se, da to ne bo brez sadu. Bog stoterno povrni g. župniku in očetu Jezusove družbe!

Iz Celja. V prosiavo slavnega jubileja brezmadežnega spočetja ter kot trajni spomin na sveto Marijino leto je postavila celjska Marijina dekliška družba v farni cerkvi svetega Danijela Materi božji prekrasen spomenik. Spomenik je en in pol metra visok kip Brezmadežne, stoječ na lepem vzvišenem prostoru poleg velikega altara. Dne 2. februarja t. j. na Svečnico je bil kip odkrit in blagoslovljen. — Preteklega meseca prosinca je vzela nezprosna smrt Marijini družbi eno zglednih družbenic, Marijo Lipovšek. V 20-tem letu, v najlepši dobi svoje starosti, jo je Vsemogočni po dolgi in mučni bolezni poklical na večno plačilo. Dasi-ravno že iz mladosti boleha, držala se je z vso vstrajnostjo gesla: „Vse za Jezusa“, pri katerem upamo, da je prejela palmo zmage.

Podgorje pri Kamniku. Spremili smo k večnemu počitku 21. februarja Marijino hčer Ivano Čebulj. Vzrok njene smrti je bila dolga in silno huda bolezen vodenica, katero je potrpežljivo prenašala. Ko smo jo šle njene tovarišice obiskat v bolnici z namenom, da bi jo tolažile, pa je le ona nas tolažila in lepo učila, da naj tukaj voljno in z veseljem nosimo trnjevo krono, da bode enkrat v večnosti lepša, ker tudi nas še čaka enkrat huda, zadnja ura. Posebno nas je še svarila pred nečimrno obleko, katera je največja napaka v naši družbi. Še enkrat ji zakličemo v slovo: Sprejmi Jezus jo v nebo!
Sosestre.

Zahvale za uslišano molitev.

I. Loboda se zahvaljuje Mariji za ljubo zdravje. — M. K. sv. Antonu in sv. Luciji za zdravje na očeh. — Neka mati v Goričah presv. Srcu za uslišanje v težavah. — I. Varl iz K. presv. Srcu Jez. in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Ant. Pad. za dolgo pogrešano zdravje, pridobljeno med devetdnevno. — K. S. v Preski M. D. za pomoč hudih težavah. — Škr. M. presv. Srcu, žalostni Materi b., sv. Jožefu, sv. Antonu za uslišano prošnjo. — A. E. Materi b. na Rakovniku za pomoč v zadregi. — S. S. iz Č. Mariji pomočnici za ozdravljenje. — F. T. presv. Srcu, žalostni M. b., sv. Jožefu, Franč. Seraf., Ant. Pad. in Tereziji za pomoč. — Petošolec Z. T. brez. Srcu Mar. za pomoč, da je mogel vzlic bolezni srečno dovršiti prvo polletje. — M. K. v Škofji Loki, Materi božji, sv. Antonu, Sv. Valentinu za hitro pomoč v zelo mučni bolezni. — M. S. presv. Srcu in brez. Devici za uslišano molitev v bolezni.

Kot obljubljena zahvala in obenem v spodbudo vsem Marijinim hčeram, da se vsikdar zatekajo k Ma-

rifi, naj te skromne vrstice svedočijo čudovito Marijino brambo v največji sili: Bilo je meseca marca 1. 1903. ko se je vračala neko soboto po večernici neka Marijina hčerka iz cerkve domov. Na precej samotnem potu, toliko oddaljenem od hiš, da se ni moglo čuti klicanje na pomoč, približal se jej je neki človek, govoreč jej vsakovrstne priliznene besede. Ko je deklica na vse le molčala in hotela zbežati, prime jo zlobnež, tolče po glavi, vleče za lase ter preti da jo bo na mestu ubil, ako ne bo tiho. Vsako klicanje je bilo zaman, bila je skrajna sila, ker moči so jo že zapuščale, in vsa onemogla ni vedela družega kot prositi: „O Marija, ne zapusti svoje hčerke“; v istem hipu pa se zaslišijo stopinje bližajočih se deklet, ki so se vračale iz tovarne. Zločinec je zbežal, deklico pa so vso stepeno in prestrašeno peljale na dom, kjer je poklicani zdravnik spoznal precej znatnih poškodb. Iz srca hvaležna Mariji za čudovito pomoč v sili, ko so jo zapuščale vse moči je trdno upala, da je Marija ne bode zapustila. In res je bila uslišana.

Darovi.

Za katol. misijone: Neim. 6 K. — Za Afriko: župnija Rakitna 675 K, župnija Zalilog 9 K. — Za razšir-

janje sv. vere: Neimenovan 20 K. — Za bratovščino sv. R. T. prihodnjič.

Imenik duhovnikov ljubljanske škofije za leto 1905 izkazuje 293 župnij (ene več, kakor lani: Tomišelj), en vikariat, 3 stare kapelanije, 18 ekspozitur 231 kapelanskih mest, 6 zgodnjišnih in 34 beneficijev. Podružnic je v ljubljanski škofiji 1002, samostanskih cerkvá 10, kapel 217. Duhovnikov je bilo lani 712, in sicer: knezoškof, 17 kapitularjev, 454 dušnih pastirjev, 44 duhovnikov v drugih službah (profesorjev, katehetov itd.), 52 vpokojenih, 13 duhovnikov iz tujih škofij, 23 duhovnikov pa biva v drugih škofijah, in 108 redovnikov. Usmiljenih bratov je 17, uršulink 153, karmeličank 17, usmiljenk 246, šolskih sester 55, križaric 7. Leta 1904. je umrlo 16 svetnih duhovnikov in 4 redovniki. Vernikov izkazuje 592.717, seveda so v tem številu tudi izseljenci.

Dve žalostni, a resnični zgodbi.

Strašna kazen. Na Spodnj. Štajerskem je živel nedavno silno brezveren mož. Zahajal je prav malo v cerkev. Norčeval se je iz božje besede, posebno dušne pastirje je rad psoval. Duhovniki so ga večkrat opominjali, naj ne skruni božjih imen in naj ne psuje tako grdo služabnikov božjih. Bilo pa je vsako svarjenje zastonj. Nekega dne je čital in razlagal svojim vinskim sobratom v gostilni ostuden list v mestu Ptuj. Strašno je udrihal po duhovnikih. Star mož v njegovi bližini ga je svaril: „Ali se ne bojiš Boga, ker tako zmiraš duhovnike!“ Zlobnež se zadere nad starčkom in od jeze piha. —

Kmalu se poda domov. Strašljivi in hudobni njegov konj se mu splaši na potu in na vso moč dere po klancu navzdol. Voz se zvrne in nesrečnež odleti z glavo tako močno na kanton ki kamen na cesti, da je bil na mestu mrtev. Možgani iz glave so se vsipali po krvavem razpraskanem truplu. Nos mu je bil odbit, oči so bile izdrte. Grožen prizor! Ljud-

stvo je polno strahu šepetalo: „Moj Bog, kako strašno kaznuješ obrekovalce svojih služabnikov!“ Da, resnično, božji mlini počasi meljejo, pa gotovo!

Hudobnega otroka kaznuje Bog. Na Dravskem polju je živel hudoben sin, kateri je prav surovo ravnal s starši. Neko nedeljo zjutraj ga oče pokregajo, ker ni hotel vstati in iti k službi božji. Sin zamrma nad očetom, jezno vstane in sune z desne nogo očeta tako močno, da je oče padel raz lestvico na gola tla v stajo. Oče žalosten vstane in objokan odide v hišo. Popoldne gre sin rezat šibe k Dravi. Komaj nareže butarico šib, čuj, zagrmí strel! Nesrečni sin zavpije in pade v vodo. Gotovo bi se bil vtopil, če bi ga neprevidni lovec — ki ga je po nesreči ustrelil — ne bil potegnil iz vode. V nogo, s katero je zjutraj sunil očeta, je dobil svinčenko in je šepal do smrti. Kdor starše zaničuje, tega Bog hudo kaznuje. Šerceljnov.

Prihodnja številka izide v četrtek, 23. marca.

Še nekoliko naukov dopisnikom.

1. Vsak spis ali dopis, vsako sporočilo in tudi vsaka „zahvala“, sploh vse, kar se pošilja listu mora biti **podpisano**, in sicer: kraj, odkoder se pošilja in celo (ne okrajšano) ime tistega, ki pošilja. Pisma brez podpisa nimajo nobene veljave; sploh velja za nedostojno, pisati brezimna pisma. Morda tega nekateri niso vedeli, zato jim povemo. Človek — in tudi urednik — mora vedeti, s kom ima opraviti. — Ni pa treba pri dopisih dostavljati: prosim, mojega imena nikar tiskati!“ Ker pri dopisih se navadno v nobenem listu, torej tudi v našem podpisu ne objavljajo. Navadno se tak podpis dene v oklepaj ali pa zapiše bolj spodaj, ločen od drugega. — Drugače je pa pri drugih spisih.

2. Za nobeno reč: ne za dopis, ne za zahvalo, sploh za nič, kar se v listu tiska

ni treba nič plačati. To bodi na znanje tistim, ki vprašajo, če je treba kaj plačati. Plačajo se sami inserati.

3. Na papir, na katerem je spis ali dopis, naj se ne piše nič drugega, kakor to, kar ima tiskano biti. Navadno se prične tako: Slavno uredništvo, prosim da sprejmete... itd. Ljubi moji, to se samo ob sebi razume, če uredniku kako stvar pošljete, da želite, da se sprejme. Torej nič nepotrebnih besedi, ampak zapišete kar kraj, odkoder pišete, in potem kar to, kar imate povedati. Vse drugo mora urednik črtati. — Če imate pa uredništvu še kaj drugega povedati, zapišite na poseben priložen papir, ali pa — če je kaj malega — spodaj, ločeno od dopisa, da se koj vé, da to ni namenjeno za tisk. — Toliko za danes. Prihodnjič še kaj o vnanji obliki dopisov.

Novih naročnikov sta še nabrala: Janez Jelovčan v Martinjem vrhu, in Ana Legat na Dovjem 11 novih.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda ANDR. Cebaška izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Katol. Bukvarna v Ljubljani

priporoča za

postni čas:

Gecemani in Golgota šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Cena: z navadno obrezo po pošti K 290.

Sv. Frančiška Saleskega Filoteja, ali navod k bogoljubnemu življenju. Cena: z navadno obrezo po pošti K 2,—, z zlato obrezo K 260.

(Znesek naj se dopošlje po poštini nakaznici naprej.)

FRANJA CZERNY

umetniška vezateljica
v Stari Loki šte. 15
pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje **cerkvenih paramentov vsake vrste** (kakor masnih oblek, oltarnih prtov itd.) od najpraprostejše izvršitve do najfiniješe slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 12—12

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„Vodilo“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1.50, v usaju, zlati obrezi K 2.— in v najbolj lepi vezavi K 3.—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič